

Arrest

nr. 223 823 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 194 068 van 23 oktober 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn profiel als Afghaans vluchteling.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker opnieuw een taskara van zijn vader neer, zijn eigen amayeshkaart en een vaccinatiekaart van UNICEF, en een getuigenis van dorpsleden. Daarnaast voegt verzoeker nog kopieën toe van de amayeshkaarten van zijn ouders, broer en zus, foto's van zijn moeder, broer en zus in Iran, schoolrapporten van zijn broer, een attest van de Iraanse dienst vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat verzoekers moeder op 20 november 2014 beviel van zijn zus en een brief van het UNHCR in Brussel van 22 december 2017.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker houdt voor dat het door hem neergelegde attest van UNHCR Brussel niet ernstig onderzocht werd door de commissaris-generaal. Hij benadrukt dat het schrijven van UNHCR zijn amayeshkaart verifieert.

Verweerder kan echter worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de amayeshkaart die hij voorlegt betrekking heeft op zijn persoon. De Raad merkt op dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoonbaar dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoeker heeft opgegeven, in de Amayeshdatabank staat. Dit impliceert echter niet automatisch dat verzoekers echte identiteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet worden uitgesloten dat het in casu gaat om een vervalsing waarbij verzoeker de identiteit van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben aangenomen. Verweerder noch de Raad betwisten de authenticiteit van het schrijven van UNHCR, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de identiteit op de Amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de zijne is. Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayeshkaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan verzoeker toebehoort; de kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij ook daadwerkelijk die persoon is gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn verblijf in Iran en zijn profiel van Afghaanse vluchteling. Bovendien stelde de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek vast dat verzoeker vreemd genoeg zijn originele amayesh voorlegde terwijl hij eerder tijdens zijn verzoek had aangegeven dat het origineel van de amayesh was verloren gegaan en dat de taskara die hij voorlegde werd afgeleverd op 31 januari 2016, op een ogenblik dat hij reeds enkele maanden in België verbleef, hetgeen de bewijswaarde van het stuk zwaar aantastte. Wat de amayesh betreft wordt in de bestreden beslissing bijkomend nog vastgesteld dat de geboortedatum die erin wordt vermeld niet overeenstemt met zijn beweringen over zijn geboortedatum. Niettegenstaande verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 8 november 2016 verklaarde dat hij niet wist welke dag of maand hij geboren was, gaf hij in het kader van zijn beide verzoeken om internationale bescherming toch aan dat hij op de 31ste van de achtste maand van 1999 (Verklaring volgend verzoek, punt 4 en verklaring DVZ, punt 4) werd geboren, terwijl op de amayesh die verzoeker voorlegt vermeld staat dat de rechtmatige eigenaar ervan op 21 maart 1999 werd geboren. Er moet dan ook worden gesteld dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de amayesh die verzoeker in het kader van zijn beide verzoeken voorlegde en dat hij bijgevolg zijn identiteit niet heeft aangetoond. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat de amayeshkaart die hij voorlegt betrekking heeft op zijn persoon, kan er zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, niet worden van uitgegaan dat de resultaten die de opzoeking in de amayesh databank opleverde met verzoeker verband houden.

Verzoeker gaat er met zijn verweer overigens aan voorbij dat, behalve de hierboven reeds uiteen gezette argumenten, de commissaris-generaal evenals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek op basis van verschillende motieven besloten heeft tot de ongeloofwaardigheid van zijn vermeende profiel, te weten: (i) de talenkennis van verzoeker en zijn verklaringen over deze van zijn ouders, (ii) het feit dat hij verklaarde tot voor zijn aankomst in België niet te weten van waar in Afghanistan zijn ouders afkomstig zijn, (iii) zijn gebrekkige kennis van Afghanistan en de Afghaanse samenleving, (iv) het feit dat hij niet wist door welke organisatie de amayesh-kaarten worden uitgereikt.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het motief dat hij zijn identiteit niet heeft aangetoond, een pertinent nieuw argument betreft dat de verwerende partij in het kader van zijn eerste verzoek niet heeft opgeworpen, benadrukt de Raad dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek geen geloof werd gehecht aan verzoekers Afghaanse origine en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran en er toen geen bewijswaarde werd gehecht aan de door hem bijgebrachte documenten waaruit onder meer zijn identiteit zou moeten blijken. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te poneren, heeft het CGVS noch de Raad zijn identiteit zonder meer voor waar aangenomen.

Wat betreft de kopieën van de amayeshkaarten van verzoeker familie, de schoolrapporten van zijn broer en het attest van de Iraanse vreemdelingendienst, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat, naast de vaststelling dat de bewijswaarde van kopieën uitermate beperkt is, verzoeker op geen enkele manier aantoont dat deze personen wel degelijk zijn familieleden zouden zijn. Ook uit de foto's van zijn beweerde familieleden in Iran kan niet worden afgeleid dat verzoeker een familiale band zou hebben met deze personen zodat er geen enkele informatie uit kan worden afgeleid met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie betreffende de tweede generatie Afghanen in Iran, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers in geen geval om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij vooreerst aan dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij minderjarig was toen zij aankwam in België. Voorts wijst zij op de bevestiging van haar herkomst als Afghaans vluchteling geboren in Iran door UNHCR. Verzoekende partij wijst er op dat zij vanaf het begin dezelfde namen heeft gebruikt voor haarzelf en haar familie en dat deze overeenkomen met de amayeshkaarten die originelen zijn.

Verzoekende partij stelt tevens dat rekening moet gehouden worden met de informatie over de tweede generatie Afghanen in Iran, waaruit blijkt dat zij vaak niet goed op de hoogte zijn van de Afghaanse cultuur. Tot slot stelt verzoekende partij dat haar familie nog altijd in Teheran verblijft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 april 2019 opgenomen grond.

Vooreerst wijst de Raad er op dat *in casu* het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het beweerde land van herkomst en het land van gewoonlijk verblijf alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekende partij, waaronder haar minderjarigheid ten tijde van haar aankomst hier in België. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoekende partij beperkt zich voorts louter tot het volharden in haar profiel als Afghaans vluchteling in Iran en in de bewijswaarde van de door haar neergelegde amayeshkaarten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Aan de authenticiteit van de brief van het UNHCR wordt niet getwijfeld, doch zoals in voormelde beschikking reeds werd overwogen, heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de identiteit op de Amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de hare is. De beschikking duidt dienaangaande het volgende aan: *“Verweerder kan echter worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de amayeshkaart die hij voorlegt betrekking heeft op zijn persoon. De Raad merkt op dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoont dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoeker heeft opgegeven, in de Amayeshdatabank staat. Dit impliceert echter niet automatisch dat verzoekers echte identiteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet worden uitgesloten dat het in casu gaat om een vervalsing waarbij verzoeker de identiteit van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben aangenomen. Verweerder noch de Raad betwisten de authenticiteit van het schrijven van UNHCR, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de identiteit op de Amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de zijne is. Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayeshkaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan verzoeker toebehoort; de kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij ook daadwerkelijk die persoon is gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn verblijf in Iran en zijn profiel van Afghaanse vluchteling. Bovendien stelde de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek vast dat verzoeker vreemd genoeg zijn originele amayesh voorlegde terwijl hij eerder tijdens zijn verzoek had aangegeven dat het origineel van de amayesh was verloren gegaan en dat de taskara die hij voorlegde werd afgeleverd op 31 januari 2016, op een ogenblik dat hij reeds enkele maanden in België verbleef, hetgeen de bewijswaarde van het stuk zwaar aantastte. Wat de amayesh betreft wordt in de bestreden beslissing bijkomend nog vastgesteld dat de geboortedatum die erin wordt vermeld niet overeenstemt met zijn beweringen over zijn geboortedatum. Niettegenstaande verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 8 november 2016 verklaarde dat hij niet wist welke dag of maand hij geboren was, gaf hij in het kader van zijn beide verzoeken om internationale bescherming toch aan dat hij op de 31ste van de achtste maand van 1999 (Verklaring volgend verzoek, punt 4 en verklaring DVZ, punt 4) werd geboren, terwijl op de amayesh die verzoeker voorlegt vermeld staat dat de rechtmatige eigenaar ervan op 21 maart 1999 werd geboren. Er moet dan ook worden gesteld dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de amayesh die verzoeker in het kader van zijn beide verzoeken voorlegde en dat hij bijgevolg zijn identiteit niet heeft aangetoond. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat de amayeshkaart die hij voorlegt betrekking heeft op zijn persoon, kan er zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, niet worden van uitgegaan dat de resultaten die de opzoeking in de amayesh databank opleverde met verzoeker verband houden.*

Verzoeker gaat er met zijn verweer overigens aan voorbij dat, behalve de hierboven reeds uiteen gezette argumenten, de commissaris-generaal evenals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek op basis van verschillende motieven besloten heeft tot de ongeloofwaardigheid van zijn vermeende profiel, te weten: (i) de talenkennis van verzoeker en zijn verklaringen over deze van zijn ouders, (ii) het feit dat hij verklaarde tot voor zijn aankomst in België niet te weten van waar in Afghanistan zijn ouders afkomstig zijn, (iii) zijn gebrekkige kennis van Afghanistan en de Afghaanse samenleving, (iv) het feit dat hij niet wist door welke organisatie de amayesh-kaarten worden uitgereikt.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS